† A M B R O Z I E,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL GIURGIULUI,

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi arhierească binecuvântare!

„Cercetatu-ne-a pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Răsăritul Răsăriturilor și am aflat adevărul, că din Fecioară S-a născut Domnul“.
(Luminânda)

Iubiții mei fii duhovnicești,

Seara cea sfântă a Ajunului Crăciunului cu sfințenia și farmecul ei, este fără seamăn de frumoasă. Firea se îmbracă în straie albe și

neprihănite, amintindu-ne de albul de lumină al scutecelor Pruncului Iisus. Fulgii de zăpadă parcă se scutură din aripile cetelor îngerești care cântă deasupra peșterii din Betleem: „Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“ (Luca 2, 14). Glasurile curate ale copiilor, ca niște clopoței de argint, vestesc la ferestrele caselor și inimilor noastre străvechile colinde, moștenite de la bunii și străbunii noștri, care au pus în ele comori de credință, de dragoste și de simțire creștinească.

Nașterea Domnului Iisus Hristos vestită de proorocii Vechiului Testament cu multe secole înainte ca „Taina cea din veac ascunsă“ (Efeseni 3, 9) să se descopere oamenilor, felul în care „Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit între noi“ (Ioan 1, 14), întreaga atmosferă învăluită în smerenia ieslei din Betleem, toate sunt redate cu neîntrecută măiestrie prin glasurile colindătorilor. În aceste colinde, strămoșii noștri au aflat un bogat izvor de bucurii și un reazem puternic în viața lor strâns legată de legea și țarina strămoșească. Din același izvor nesfârșit sorbim și noi, atunci când, cu inimile curate, cu credință și cu dragoste, ne înălțăm privirile sufletului pentru a vedea pe Pruncul Iisus strălucind în lumina cea neînserată și înconjurat de slavă

cerească, răspândind în suflete pace și negrăită bucurie.

Cuvântul lui Dumnezeu Cel veșnic s-a „deșertat“ pe Sine și s-a făcut om asemenea nouă, în afară de păcat. A luat chip de prunc, Cel ce ține lumea cu mâna Sa, Cel necuprins de marginile lumii, s-a lăsat ținut în brațele Fecioarei și „s-a îmbrăcat cu sărăcia, ca să îmbogățească omenirea cea sărăcită“. Cuvântul Tatălui, „nădejdea tuturor veacurilor, bucuria îngerilor, mântuirea neamurilor, scularea celor adormiți, izvorul milei, rădăcina vieții“, a venit în lume „cu trup luat din trupul Fecioarei, ieșit-a gol pentru ca să ne îmbrace pe noi; sărac ca să ne îmbogățească, smerit ca să ne înalțe la cer; prunc ca să ne facă pe noi desăvârșiți și să ne dea lumina vieții veșnice“[1].

Lumina cea neînserată a Betleemului ne unește pe toți în jurul sfintelor altare pentru a pleca genunchii în fața dumnezeiescului Prunc Iisus, spre a-l slăvi și a ne închina Lui. Întru aceasta ne cheamă stăruitor, asemenea bunei noastre mame, Sfânta Biserică printr-o cântare de mare adâncime teologică: „Veniți, credincioșilor, să ne înălțăm

[1] Sfântul Antim Ivireanul, *Predici*, Editura Academiei Române, București, 1962, p. 264.

dumnezeiește și să vedem cu adevărat dumnezeiasca coborâre în Betleem și curățindu-ne mintea prin viață să aducem în loc de mir fapte bune; să pregătim prin credință intrarea sărbătorii Nașterii și din adâncurile sufletelor să strigăm: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, Celui în Treime“[2].

În Simbolul de credință mărturisim că Fiul lui Dumnezeu „s-a făcut om“, coborând pe pământ „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire“. Nașterea Sa la Betleem din Sfânta Fecioară Maria este un fapt care s-a împlinit după ce, ca „Lumină din Lumină și ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat“, Fiul lui Dumnezeu s-a născut din Tatăl „mai înainte de toți vecii“. Această mărturisire cuprinde în sine două adevăruri de credință: cel dintâi adevăr privește existența, ființa și lucrarea Sa „mai înainte de a fi lumea“ (Ioan 17, 5), adică de dincolo de timp, mai înainte de a se fi pus început tuturor „celor văzute și nevăzute“, așa cum lămurit ne arată Sfântul Apostol Pavel când spune că „prin El s-au făcut veacurile“ (Evrei 1, 2) și „întru El s-au zidit toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute... toate

[2] Idiomela de la Ceasurile împărătești, în *Mineiul lunii decembrie*, EIBMBOR, București, 2006, p. 445.

printr-Însul și pentru Dânsul s-au făcut; El este mai înainte de toate și toate prin El sunt așezate“ (Coloseni 1, 16-17). Al doilea adevăr de credință se îndreaptă către existența, ființa și lucrarea în lume a Fiului lui Dumnezeu și venirea Sa pe pământ „la plinirea vremii“, luând trup omenesc din trupul neprihănit al Sfintei Fecioare Maria și astfel făcându-Se „Fiu al Fecioarei și Fiu al Omului“, precum ne încredințează dumnezeiești Scripturi. Pentru aceasta scopul coborârii pe pământ și al lucrării Sale l-a arătat Însuși Hristos Domnul prin cuvintele: „Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El“ (Ioan 3, 17).

Dreptmăritori creștini,

Dacă este o mare bucurie într-o familie când se naște un copil, încât ziua aceea nu se uită niciodată de membrii familiei, atunci cu atât mai mare este bucuria tuturor creștinilor când sărbătoresc Nașterea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Dacă pruncul nou venit în familie aduce bucurie părinților, bucuria întrupării Fiului lui Dumnezeu ne dă certitudinea continuării vieții

noastre în veșnicie, dacă ne străduim să urmăm lui Hristos și să împlinim în viața noastră voia cea sfântă a lui Dumnezeu.

Venind în lume și împlinind făgăduința dată la izgonirea strămoșilor noștri din rai, Mântuitorul a înnoit întreaga fire, a zidit toată făptura și ne-a slobozit din legăturile păcatului și ale morții sădindu-ne în suflete simțământul de fii ai Părintelui Ceresc. Laudele închinate praznicului înfățișează măreția Nașterii Domnului în graiuri ca acestea: „Auziți munți și dealuri și laturile cele dimprejur că Hristos, ca un iubitor de oameni, vine să mântuiască pe cel zidit din El. Auzi cerule și ascultă pământule, că iată Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl merge să se nască din Fecioară! Betleeme, bine te împodobește, deschide-ți porțile Edene, că Cel ce este de-a pururea se face ceea ce nu a fost și Ziditorul a toată făptura cu străin chip se zidește“[3]. Toată această tresăltare de bucurie pe care o trăim la întâlnirea cu Hristos, nu numai noi, ci parcă întreaga fire, primește lumini și înțelesuri noi: „El s-a arătat (ne învață Sfântul Apostol Petru) în anii cei mai de pe urmă pentru noi“ (I Petru 1, 20), slujindu-se în

[3] Stihirea a 3-a de la Stihoavnă, în *Mineiul lunii decembrie*, p. 414.

acest scop de zidirea Sa reprezentată de Sfânta Fecioară Maria, care smerită s-a supus voii lui Dumnezeu, răspunzând bunei vestiri a arhanghelului Gavriil: „Fie mie după cuvântul Tău“ (Luca 1, 38).

În urma căderii în păcat, asemănarea cu Dumnezeu s-a întunecat, „chipul cel dintâi al omului s-a dat stricăciunii“ și a pierdut frumusețea cu care era împodobit. Oamenii n-au mai putut să cunoască pe adevăratul Dumnezeu și „au rătăcit în gândurile lor iar inima lor cea neînțelegătoare s-a întunecat“ (Romani 1, 21) și „s-au închinat și au slujit făpturii în locul Făcătorului“ (Romani 1, 25). Însă Dumnezeu, care în atotbunătatea Lui, dorește ca „toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului“ (I Timotei 2, 4), S-a descoperit pe Sine în repetate rânduri, a grăit prin prooroci arătând calea mântuirii, iar mai la urmă, ca să nu fie zadarnică credința și nădejdea celor din veac, la „plinirea vremii“ (Galateni 4, 4), a trimis în lume pe Fiul Său „mititel, înfășețel, în scutec de bumbăcel“, cum frumos tălmăcește minunea, colinda noastră străbună.

Meditând la slăvita Naștere a Domnului, renumitul profesor universitar Teodor M. Popescu afirma: „Mare și sfântă rânduială și taină! Pe când lumea..., își socotea numărul și puterea omenească,

pe când se da socoteală împăratului de la Roma de mulțimea supușilor lui, atunci când oamenii spuneau: Iată cine și câți suntem! – coboară între ei, în chiar prilejul și în ziua recensământului Dumnezeu ca: „Fiul Omului“, în chipul unui prunc, născut într-un adăpost de vite fără trâmbițe, fără clopote, fără lumini, fără pompă, fără strălucire și putere omenească, un prunc pe cât de mare și sfânt, pe atât de smerit, omul cel mai mare care a fost vreodată, un om cu totul nou, Dumnezeu - Omul“[4].

Mergând în această perioadă de dinaintea urcând și noi pe Muntele cel sfânt al Sinaiului „care fumega tot, căci Se pogorâse Dumnezeu pe el cu foc…și tot muntele se cutremura cu putere“ (Ieșire 19,18), unde Moise a primit poruncile divine, peregrinând apoi cu poporul prin pustie vreme de 40 de ani spre tărâmul făgăduinței[5]. Ne gândim acum, în prag de Crăciun, la faptul că Pruncul Sfânt, abia născut, a fost nevoit să ia calea exilului – calea pribegiei noastre pe acest pământ unde nu

[4] Teodor M. Popescu, *Meditație la Nașterea Domnului*, în „G.B“, anul L (1991), n r. 4-6, p. 45.

[5] Vezi Sfântul Ioan Gură de Aur, *Tâlcuire la Evanghelia Nașterii Domnului după Matei* în *Sfinții Părinți despre Nașterea și Întruparea Cuvântului,* Ed. Sophia, București, 2007, p. 9.

avem cetate stătătoare. „După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi in Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Și sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt. (Matei 2, 13-15).

Cât de frumoase cuvinte a ales dumnezeiescul Ioan Gură de Aur pentru a explica taina Nașterii Fiului lui Dumnezeu, care a luat chip de rob ca să mântuiască lumea! A luat chip de om, dar se naște ca un Dumnezeu. Se naște din Fecioară biruind legile firii. Se cuvenea „Îngerului de mare sfat – Sfetnic minunat“, să se zămislească printr-o naștere curată și sfântă, „căci El este Cel ce a plăsmuit pe Adam. „Astăzi Betleemul calcă pe urmele cerului. În locul stelelor primește pe îngeri cântând, în locul soarelui face loc Soarelui dreptății… Cel născut din Tatăl mai presus de minte și de cuvânt, pentru mine Se naște din Fecioară, tot mai presus de minte și de cuvânt“[6].

[6] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvânt la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos*, în *Predici la sărbători împărătești și cuvântări de laudă la sfinți*, Traducere din limba greacă veche și note de Pr. prof. Dumitru Fecioru, EIBMBOR, București, 2006, p. 25.

Iubiți credincioși,

Nașterea Domnului, spune Sfântul Maxim Mărturisitorul, împarte istoria omenirii în două: până la Hristos și după Hristos[7], iar Sfântul Ioan Damaschin arată că deși Eclesiastul (1, 9-10) spusese că nu-i „nimic nou sub soare", totuși, un eveniment nou a fost Întruparea Cuvântului, care „este Dumnezeu desăvârșit și se face om desăvârșit - cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul sub Soare, prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om? Și Cuvântul S-a făcut fără schimbare trup (Ioan 1, 14) din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta pururi Fecioară, Născătoare de Dumnezeu"[8]. Importanța unică a Nașterii Domnului pentru umanitate constă în faptul că, făcându-se Om, Fiul lui Dumnezeu afirmă în modul cel mai desăvârșit cu putință valoarea omului. Dumnezeu nu se mai adresează omului numai în mod indirect. Se face El Însuși Om, fără a înceta să fie Dumnezeu. Prăpastia dintre Dumnezeu

---

[7] Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, în *Filocalia*, III, Sibiu, 1948, p. 65-75.

[8] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica*, traducere de Pr. prof. Dumitru Fecioru, București, 1938, p. 145.

și om este astfel abolită, „Eul dumnezeiesc se face și Eu uman și se face experiat de oameni ca un Tu mijlocit. Dumnezeu afirmă astfel cinstea nebănuită a umanității și destinul ei unic“[9]. A fost suprema cinstire și înălțare, „pe care a adus-o Dumnezeu omului, făcându-se El însuși om și frate cu omul“[10].

Întruparea Mântuitorului constituie centrul istoriei; ea marchează sfârșitul unei epoci, „sfârșitul veacurilor“ și începutul unei alte epoci. Pentru Sfântul Apostol Pavel, dar și pentru gândirea creștină autentică, momentul venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu este centrul tuturor celorlalte evenimente istorice. Trecutul și viitorul primesc sens numai în lumina acestui eveniment unic și irepetabil[11].

Momentul în care se produce întruparea Fiului lui Dumnezeu în timp, spune părintele Stăniloae, după pregătirea pentru acest eveniment, pentru ca să-l facă pe om să știe spre ce fel de sfârșit înaintează, „ar putea fi socotit ca centru al timpului… Împlinirea

---

[9] Î.P.S. Mitropolit Antonie Plămădeală, *Cuvinte la zile mari*, Sibiu, 1989, p. 8.

[10] Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, Craiova, 1987, p. 302.

[11] Î.P.S. Mitropolit Antonie Plămădeală, *op. cit.*, p. 9.

timpului constă deci, pe de o parte, în extrema coborâre a lui Dumnezeu la creaturile Lui temporale, iar pe de alta, în extrema înălțare a creaturilor temporale la veșnicia divină, fără să anuleze din ele, cât sunt pe pământ, temporalitatea trăită“[12].

De aici izvorăște această plenitudine de bucurie, de slavă și de înălțare, de părtășie la tot ceea ce ne înconjoară, mulțumire pe care o trăim în clipele când ni se vestește că „Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L!“.

Iubiți părinți slujitori ai sfintelor altare și frați creștini,

Am parcurs urcușul duhovnicesc al postului Crăciunului, care simbolizează perioada de dinainte de Hristos, când se aștepta venirea unui Mântuitor. Acum ne plecăm cu inimi înfiorate, pline de bucurie, în fața ieslei din Betleem, unde „s-a născut Hristos-Mesia chip luminos“, cum spun colindele noastre strămoșești. E mult de atunci. Au trecut 2000 de ani. Și totuși, icoana aceasta a Nașterii Domnului este mereu vie în sufletul și

[12] Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Chipul nemuritor...*, p. 290.

în viața noastră. De ce? Pentru că Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu întrupat, este veșnic viu. El vine și astăzi să se sălășluiască nu într-o iesle, ca odinioară, ci în noi, în ființa noastră, ca să ne umple de nevinovăția Lui, să ne lumineze sufletele, să ne încălzească inimile și să ne ajute să creștem tot mai mult în dragoste față de El, de Biserica Lui cea sfântă, de tot ce este bun, ziditor și înălțător, de frații și de țara noastră.

Pruncul Iisus ne-a lăsat nu numai învățătura Sa cea sfântă, ci și pilda vieții Sale. În sfânta noastră Biserică, învățătura, viața și jertfa Mântuitorului au fost cunoscute și trăite de-a lungul secolelor în toată frumusețea și măreția lor de moșii și strămoșii noștri. Din roadele vieţuirii lor creștine, din hărnicia și virtuțile lor păstrate în lăcașurile de rugăciune încărcate de istorie sfântă, în artă și în cultură, din statornicia lor pe aceste meleaguri, din bunătatea și noblețea sufletului lor, înțelegem cu prisosință felul cum au păstrat ei dreapta credință și marea poruncă a iubirii creștine.

În acest sens, Crăciunul reprezintă pentru noi o chemare la curățirea sufletului și la înnoirea vieții noastre în Hristos. Să-L primim pe Hristos

în ieslea inimii noastre, curățindu-ne de tot ce este rău, prin Taina Sfintei Spovedanii și prin împăcarea cu toți oamenii, ca astfel pregătiți să primim – prin Sfânta Euharistie – pe Hristos în noi și să creștem în El. Să prăznuim, așadar Nașterea Domnului întru „Omul cel nou", nu în „omul cel vechi". Să nu reducem această sărbătoare numai la îmbrăcăminte frumoasă sau la mâncăruri alese, ci să ne împodobim cu platoșa credinței, cu ancora nădejdii și scutul dragostei.

În contextul actual al societății românești, de profundă criză spirituală și economică, observăm că o bună parte a creștinătății nu mai urmează calea descoperită prin Nașterea după trup a Fiului lui Dumnezeu, lăsându-se, în numele progresului și al modernității, ademenită și condusă de alte concepții decât cele ale Sfintei Evanghelii. Familia este lovită în însăși ființa ei, promovându-se și încurajându-se legăturile conjugale nelegiuite sau chiar nefirești între membrii familiei, în timp ce mamele și tații își abandonează propriile roduri sau le suprimă viața încă din pântece.

Există încă fenomenul îngrijorător al părinților care pleacă să muncească în străinătate pe o perioadă îndelungată lăsându-și copiii acasă în

seama rudelor ca și al celor care se întorc în țară fără slujbe și fără alte posibilități materiale. De aici atâtea acte de violență care răbufnesc în societate. Lăcomia, dorința de îmbogățire rapidă ca și neîncrederea, au stins în foarte mulți dintre confrații noștri sentimentul de dragoste și ajutorare a aproapelui aflat în dificultate. Și natura înconjurătoare suferă de asemenea, experimente asemănătoare celui de la Geneva, modificări genetice sau clonări, așteptând izbăvirea „cu suspinuri negrăite". Faptele necontrolate ale omului și potrivnice voii lui Dumnezeu oprimă și omoară creația: apele și mările se transformă în mod progresiv în cimitire lipsite de orice formă de viață, pădurile și vegetația mor, deșertificarea înaintează, iar cerul este împiedicat să-și mai dea ploaia la bună vreme sau produce efectul invers al dezlănțuirii apelor, așa cum s-a întâmplat anul acesta în Moldova și în Maramureș, când multor semeni de-ai noștri le-au fost distruse locuințele și agoniseala lor de-o viață.

Suferința a devenit o realitate de zi cu zi, printre noi, fiind mulți oameni care viețuiesc în sărăcie, și din ce în ce mai mulți disponibilizați, fără locuri de muncă și cu datorii financiare ori case ipotecate. Înțelegem foarte bine suferința

aceasta pentru că noi înșine am fost în astfel de situații. De aceea, am hotărât să nu mai existe fondul Episcopiei, pentru ca acești bani de la parohii să se îndrepte, cu precădere, către activitățile filantropice și de într-ajutoare. Nu se poate ca un om cu inimă de creștin să treacă pe lângă cel aflat în nevoi, fără să-l ajute. Sunt momente în viață când oamenii pot lua chipul îngerilor, în sensul că prin ei se făptuiește lucrarea lui Dumnezeu și ajutorarea oamenilor, așa cum s-a făcut pentru noi prin doamna Doina Elena Dascălu pe care o considerăm ca și ctitor în Eparhia noastră. Poate nu suntem bogați, poate avem noi înșine multe probleme și nu întotdeauna găsim timp și avem disponibilitate dar să spunem un cuvânt bun, să oferim un sfat mângâietor, să dăruim câteva clipe celui în durere, acest lucru și cel mai sărac dintre noi poate să facă!

De aceea, mesajul Crăciunului și lumina cunoștinței lui Hristos sunt mai necesare ca oricând. Numai în această Lumină se poate pune frâu multor păcate grele care pândesc viața omului și mai cu seamă sufletul curat al tinerilor, față de care suntem datori să ne îngrijim pentru buna lor creștere sufletească și trupească, asociindu-i la

viața și rugăciunea Bisericii, învățându-i să respecte valorile fundamentale, fără a se intra în conflict cu normele vieții comunitare. Nimic nu înfrumusețează și înseninează viața familiei, a societății și a Bisericii, ca prezența copiilor. Acolo unde sunt ei, acolo este viața, este bucuria, iubirea curată, nevinovăția și toate darurile cu care Dumnezeu a înzestrat pe om de la începutul creației. Iar unde lipsesc copiii, lipsește viața cu entuziasmul, cu bucuria și puritatea ei. Nu ne putem imagina o lume fără copii, căci ea ar fi o lume tristă și fără de farmec, o lume care n-ar conduce decât la suferință.

Vârsta propice pentru educația religioasă este cea a copilăriei, când sufletul copilului simte în mod firesc nevoia de sprijin. De aici necesitatea predării Religiei în Școală. Și cât de actuale sunt în această privință cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, care aseamănă sufletul copilului cu un mărgăritar, spunând: „acestea (mărgăritarele), îndată ce sunt prinse, sunt sub formă lichidă. Pescarii de mărgăritare le pun în podul palmei și, frecându-le între mâini, le rotunjesc. După ce le-au dat forma dorită nu mai este cu putință a le da alta. Tot așa și copilul. Când este fraged, poate primi

orice pentru că nu are constituția sa proprie încă fixată; de aceea este cu ușurință atras spre toate. Dar când este întărit, primind învârtoșarea ca o dispoziție, nu se îndepărtează cu ușurință de ea și nici nu se schimbă în altă dispoziție“[13].

Iată, așadar, misiunea pe care o avem cu toții, clericii și credincioșii, consilierii și epitropii ca și dascălii Eparhiei Giurgiului, aceea de educare, de modelare și de pregătire pentru viață a tinerilor, de a sădi în sufletele lor curate și nevinovate învățăturile sfinte. De aceea, reactivarea catehezei parohiale reprezintă pentru noi un imperativ deosebit de actual și, în acest context, programul catehetic „*Hristos împărtășit copiilor*“, aprobat de Sfântul Sinod al Bisericii noastre, cu binecuvântarea Părintelui Patriarh Daniel, oferit în dar vrednicilor noștri preoți, este un mod complementar de lucru, de care avem nevoie pentru a transmite copiilor, încă de la cele mai fragede vârste, învățăturile biblice, ajutându-i astfel să ajungă maturitatea în credință. Această lucrare reprezintă, așa cum ne spune Preafericitul Părinte, „*o necesitate educativ-misionară*, lucrarea Bisericii de transmitere a

[13] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre creșterea copiilor*, în vol. *Puțul și împărțire de grâu*, Bacău, 1995, p. 425.

credinței noii generații, fiind o nevoie constantă și o datorie permanentă; *o necesitate pastorală* și *o investiție spirituală* pe termen lung“[14].

Iubiți fii duhovnicești,

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne apropiem de sfârșitul acestui an. El va trece de la noi, dar se și adaugă fiecăruia dintre noi. Să mulțumim Bunului Dumnezeu că ne-a dat un an care ne-a prilejuit evocarea unor momente de mare însemnătate din istoria Bisericii și a țării noastre. Astfel, pătrunși de dragoste și recunoștință sfântă, am aniversat împlinirea unui an de când, prin voia lui Dumnezeu, în ziua de duminică, 30 septembrie 2007, Preafericitul Părinte Daniel a fost întronizat în Catedrala Patriarhală din București ca Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Munteniei și Dobrogei, Locțiitor al Tronului Cezareei Capadociei și cel de-al șaselea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Văzând nenumăratele realizări ale Bisericii noastre pe parcursul unui an, mărturisim cu

[14] †Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în *Mesajul adresat participanților la seminarul național al Birourilor de catehizare a tineretului*, București, 27 august 2008.

nespusă bucurie că Preafericirea Sa a desfășurat o rodnică și bogată activitate în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor care reflectă dinamismul și dragostea plină de râvnă sfântă a Întâistătătorului nostru de la momentul întronizării și până în prezent, activitate concretizată în împliniri deosebite pe plan pastoral-liturgic, cultural-misionar și social-filantropic.

Tot în acest an, Biserica noastră a aniversat împlinirea a 350 de ani de la sfințirea Catedralei patriarhale în anul 1658, prin resfințirea ei, la care am participat toți ierarhii, membrii ai Sfântului Sinod al Bisericii Autocefale Române . De asemenea, anul 2008 a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române „Anul Jubiliar al Sfintei Scripturi și al Sfintei Liturghii“, având în vedere evocarea mai multor evenimente de seamă pentru Biserica și cultura poporului nostru, între care se evidențiază împlinirea a 320 de ani de la tipărirea Bibliei de la București (1688), prima ediție integrală a Sfintei Scripturi în limba română precum și aniversarea a 500 de ani de la apariția Liturghierului lui Macarie (1508), primul Liturghier tipărit în spațiul ortodox universal, în amintirea căruia, fiecare cleric din Eparhia noastră a primit în dar câte un Liturghier Jubiliar și o Sfântă Scriptură.

Păşind pragul Noului An 2009, la trăirile luminoase din aceste zile, adăugăm şi împlinirile noastre eparhiale, ajutorul dat sfintelor noastre biserici şi mănăstiri de către statul român la solicitările autorităţilor judeţului şi, în special, ale domnului Ing. Lucian Iliescu, realizări care vin să întregească bucuria sărbătorilor din aceste zile sfinte. De aceea, suntem recunoscători Bunului Dumnezeu că am avut o seamă de înfăptuiri: sfinţirea Mănăstirii din „Pădurea cea Mare de la Bolintin“, înfiinţarea Mănăstirii Sf. Ioan Rusul în pădurea de la Slobozia, reactivarea Schitului Barbu Belu de la Gostinari, înfiinţarea Căminului de bătrâni „Sf. Arhangheli“ de la Slobozia, deschiderea Aşezământului „Grădina Maicii Domnului“ de la Letca Nouă în prezenţa celor mai înalte autorităţi şi a domnului Călin Popescu Tăriceanu, organizarea Cantinei Sociale „Sf. Nicolae cel Milostiv“ din incinta Schitului, inaugurarea Centrului Cultural-Pastoral „Meletie Arhimandritul“ din incinta Mănăstirii Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, înfiinţarea Editurii Eparhiale precum şi punerea pietrei de temelie pentru mai multe biserici din Giurgiu şi sfinţirea celor noi, amenajarea Muzeului Episcopiei precum şi alte activităţi liturgice, pastorale, culturale şi social-filantropice de la fiecare parohie.

Iată numai câteva aspecte ale lucrării noastre, pe care am dorit să vi le pun la inimă în aceste zile sfinte. Pentru toate câte s-au realizat pe parcursul acestui an în viața Bisericii ca și a Eparhiei noastre, prin osteneala clerului și a Dumneavoastră, a bunilor noștri credincioși, trebuie să mulțumim lui Dumnezeu și tuturor celor care ne-au ajutat și ne ajută în lucrarea și slujirea noastră. În această misiune atât de nobilă și responsabilă dar deloc ușoară suntem sprijiniți de mijloacele de comunicare ale Bisericii noastre: Trustul de presă Basilica, Ziarul Lumina, Radioul și Televiziunea Trinitas ale Patriarhiei, pe care la rândul nostru, trebuie să le sprijinim.

Ca slujitori ai Bisericii, în contextul european, se cuvine să pășim cu mai mult curaj în mijlocul problemelor care frământă societatea românească de astăzi. Credincioșii nu ne așteaptă numai la biserică și numai la altar ca liturghisitori, ci și ca slujitori ai culturii și împlinitori ai lipsurilor, așa cum erau odinioară înaintașii noștri, vrednici ierarhi și preoți între care în chip de lumină ni se înfățișează vrednicul de pomenire Patriarhul Teoctist. Vă cer ca prezența Voastră să fie mai activă în școli, spitale, azile, orfelinate și penitenciare pentru a da tuturor

un ajutor, chiar dacă uneori este mic. Toți acești frați ai noștri nu trebuie lăsați în uitare, în părăsire sau deznădejde, păcate ale vremurilor noastre moderne.

Cu aceste gânduri și povețe duhovnicești, Vă îmbrățișez în dragostea lui Hristos și Vă doresc tuturor să prăznuiți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, ale Tăierii Împrejur și Bobotezei cu pace, sănătate și alese bucurii alături de familie precum de cei dragi și apropiați, în Sfânta Biserică. Împărtășindu-Vă părintească binecuvântare, rog pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul vieții și al păcii, să Vă dăruiască toate cele de folos, bucurându-Vă de aceste sărbători întru mulți și fericiți ani!

Al Vostru părinte duhovnicesc,
de tot binele doritor
și pururea către Domnul fierbinte rugător,

† **A M B R O Z I E**

Episcopul Giurgiului